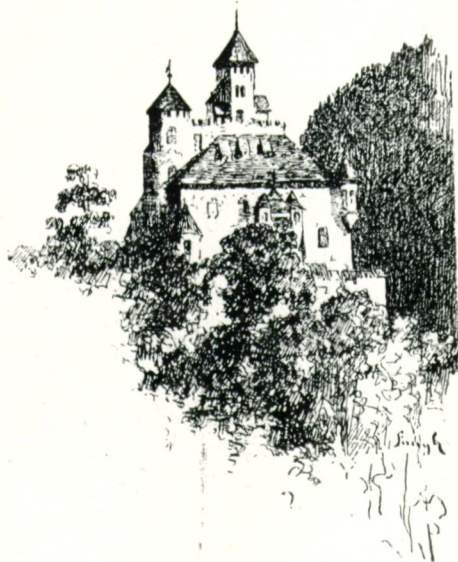

De Kovács nem engedte el, hanem még jobban az oldalába szúrta a karót . . . S a béka megdőglött . . .
 □ Mintha hideg szél ért volna, úgy megborzongott a testem erre. S éreztem, hogy remegek, mint egy gyermek . . . Elmondtam, hogy Máris fájlalja az oldalát és nyög. S a hangja olyan, mint a békáé . . .
 □ „Mégis csak boszorkány — szólt rá Kovács. De elpusztítjuk. Ezt a békát ki kell tenni mindennap a

forró napra, mire összeszárad, meghal a boszorkány.
 □ Úgyis tettünk. A béka 4 nap alatt összeszáradt és a 4-ik napon meghalt Máris néni . . . Megnézték az oldalát, hát épen ott, ahol a békát megszúrta Kovács, egy nagy lyuk volt az oldalában . . .
 □ Máris nénit a temető árkába temették . . .
 □ Azóta nyugtunk van . . .

BÜKY GYÖRGY.

Köszeghi Fangh Dezső rajza

Nem történt semmi.

Nem történt semmi. Két szem össze nézett,
 Fényes mélységük vágyaktól remeg.
 Szivem ijedten meglapulva nézte,
 Mint egy ütéstől megriadt gyerekek.

Nem történt semmi. Két kéz egybe olvadt.
 Két szív dobbant egy sóhajlás alatt.
 Oh jaj! Valaki elragadta főlem
 A szemedet, a szived s ajkadat.

Nem történt semmi. Csak messzire főlem
 Az anyám szive halkán megremeg.
 Siró dalt búgnak elhaló sóhajjal
 Vörösbe őszült hulló levelek.

Nem történt semmi. Én csak tovább járok,
 Nézek, beszélek, egykedvűn, bután.
 Semmisse történt. Csak egy pontot tettem
 Az Élet könyvében a nevem után.

H. László Ary.

Takarodó.

Szűz ködleányok lila fátjolokkal
 A hold körül táncolnak remegőn
 S egy érctrombita rekedt sikoltása
 Léket hasít a csendes levegőn.

Sötét szobában sápadt, bús mosollyal
 Nagy asszony-árnyék reszketve megáll
 S az érctrombita rekedt sikoltása
 Riadtan búgva a szivére száll.

A takarodó bús melódiáját
 Tompán verik vissza a hegy-falak.
 Az asszony-árnyék csendben összeroskad,
 Holt emlékek köréje rajzanak.

Szűz ködleányok lila fátjolukat
 Lopva lebbentik be az ablakon.
 Régi emlékek bús takarodóját
 Babonás éjben sirva hallgatom . . .

H. László Ary.